

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การสาธารณสุขเป็นวิทยาการ และศิลปะแห่งการป้องกันโรค การทำให้ชีวิตยืนยาว การส่งเสริมอนามัย และประสิทธิภาพของบุคคล ในความร่วมมือร่วมใจของชุมชน ในเรื่องต่างๆ ได้แก่ การสุขาภิบาล สิ่งแวดล้อม การควบคุมโรคติดต่อ การให้สุศึกษาเกี่ยวกับสุขวิทยาส่วนบุคคล การจัดบริการทางการแพทย์ และพยาบาล เพื่อการวินิจฉัยโรคตั้งแต่เริ่มแรก และให้การรักษาเพื่อมิให้ลุกลามต่อไป รวมทั้งการพัฒนากลไกแห่งสังคม เพื่อให้ทุกคน มีมาตรฐานการครองชีพ ที่เพียงพอต่อการรักษาไว้ซึ่ง อนามัยที่ดีของตน (Pickett and Hanlon, 1990) การสาธารณสุข เป็นบริการที่จัดขึ้น เพื่อช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาให้แก่ประชาชนโดยมุ่ง ส่งเสริมสุขภาพอนามัย ป้องกัน และ ควบคุมไม่ให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บขึ้น ทำการรักษาพยาบาล เมื่อเกิดการเจ็บป่วย การฟื้นฟูสภาพทางกาย และจิตใจให้เข้าสู่ภาวะปกติ สุข ตลอดจนการส่งเสริมสนับสนุน ให้ประชากรของชาติเกิดความรู้ ความสามารถ และร่วมมือ ในการ ดูแลสุขภาพอนามัยของตนเองและครอบครัว เพื่อนำไปสู่การมีสุขภาพดีถ้วนหน้า ในแผนพัฒนาสาธารณสุข ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) กำหนดให้ประชาชนทุกคน มีหลักประกันในการรับบริการสาธารณสุข ทั้งทางด้าน การป้องกัน ส่งเสริมสุขภาพ ฟื้นฟูสภาพ รักษาพยาบาล และปรับปรุงพัฒนาขบวนการเผยแพร่ข่าวสารด้านสาธารณสุข แก่ประชาชน ให้มีประสิทธิภาพอย่างกว้างขวาง (คณะกรรมการวางแผนพัฒนาการสาธารณสุข, 2535)

วิชาสาธารณสุขศาสตร์ เป็นแขนงวิชาที่มีความสอดคล้องกับปัญหา และความต้องการที่แท้จริงของประชาชน ขอบเขตเนื้อหาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ ครอบคลุมด้านการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกัน การควบคุมโรคติดต่อต่าง ๆ การเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในการดำรงชีวิต นอกจากนี้ยังครอบคลุมไปถึงการพัฒนาจิตใจของสังคม โดยมุ่งหวังให้ประชาชนทุกคน มีมาตรฐานการครองชีพที่ดี รวมทั้งการควบคุม และแก้ไขมลพิษ จากสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพด้วย วิชาสาธารณสุขศาสตร์ จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุน และส่งเสริมทางด้านวิชาการ เทคโนโลยี การศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาข้อมูลข่าวสาร ทางสาธารณสุขศาสตร์

รวมทั้งระบบการจัดเก็บข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีคุณภาพและเผยแพร่ข้อมูลให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ (คณะกรรมการวางแผนพัฒนาสาธารณสุข, 2535) วิชาสาธารณสุขศาสตร์ขยายขอบเขต กว้างขวางครอบคลุมศาสตร์ ทั้งในสาขาแพทย์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ พยาบาลสาธารณสุข ทันตสาธารณสุข วิทยาศาสตร์อนามัยสิ่งแวดล้อม เป็นต้น จึงทำให้วรรณกรรมด้านสาธารณสุขศาสตร์ มีขอบเขตกว้างขวางและมีปริมาณมาก จึงจำเป็นต้องมีการคัดเลือกวรรณกรรม ตามความต้องการของแต่ละบุคคล (Ruff, 1980) โดยเฉพาะอาจารย์ นักวิชาการ นักศึกษา และนักวิจัยทางด้านสาธารณสุขศาสตร์ เป็นบุคคลที่จำเป็นต้องติดตามเหตุการณ์ความเคลื่อนไหว และพัฒนาการทางวิชาการ จากสิ่งพิมพ์และเอกสาร ที่ผลิตออกมาในรูปแบบต่างๆ กัน เพื่อเรียนรู้ข่าวสารตลอดเวลา (จีระ อินทโกสุม, 2529) ห้องสมุดทางด้านสาธารณสุขศาสตร์ ซึ่งเป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการ ที่จัดตั้งขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน การศึกษาวิจัยของอาจารย์ ข้าราชการ นักศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์ และสถาบันอื่น ๆ จึงต้องจัดหาและจัดเก็บทรัพยากรด้านสาธารณสุขศาสตร์ ที่มีขอบเขตกว้างขวางครอบคลุมศาสตร์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดเก็บและค้นคืนทรัพยากรที่มีในห้องสมุด หัวเรื่องนับเป็นเครื่องมือสำคัญ เพราะผู้ใช้สามารถเข้าถึงสารนิเทศที่ต้องการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของหัวเรื่อง ที่ห้องสมุดจัดทำขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยพบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับหัวเรื่องภาษาไทย ในสาขาต่าง ๆ ได้แก่ หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย ของห้องสมุดมหาวิทยาลัยใน ประเทศไทยของอุบลวรรณ ปิติพัฒนาโมษิต (2518); หัวเรื่องสาขาประชากรศาสตร์ ของ ดาราวรรณ เจียมเพิ่มพูน (2525); หัวเรื่องสาขานิติศาสตร์ ของบุญญาพร ปานดิษฐ์ (2530); หัวเรื่องสาขาประมง ของ ละออ รอดมณี (2531); หัวเรื่องสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ของ เพ็ญแข ประจงใจ (2533); และ หัวเรื่องสาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ของ อนงค์ คุปตะกุล (2533) งานวิจัยดังกล่าวศึกษา ลักษณะทางภาษาของหัวเรื่องและการใช้หัวเรื่อง ผลการศึกษาพบว่า หัวเรื่องที่กำหนดขึ้น มีการใช้คำหรือวลีต่างกัน ในความหมายที่คล้ายคลึงกันและเหมือนกัน บรรณารักษ์กำหนดหัวเรื่องที่มีลักษณะเป็นคำนามทั่วไป ใช้การสลับที่คำ และใช้หัวเรื่องย่อย ประกอบหัวเรื่องใหญ่ นอกจากนี้บรรณารักษ์กำหนดหัวเรื่อง โดยการใช้ศัพท์แตกต่างกัน แต่มีความหมายเหมือนกัน ส่วนการศึกษาในเรื่อง การใช้หัวเรื่องนั้นพบว่า นักวิชาการวิศวกรรมศาสตร์ นิยมใช้หัวเรื่องที่มีลักษณะเป็นคำนามแบบคำผสม เพื่อใช้ค้นหาสารนิเทศ หัวเรื่อง ที่บรรณารักษ์กำหนดในสาขาวิชาเฉพาะจะต้องสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญในสาขา หรือผู้ใช้เป็นสำคัญ

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่อง ทางด้านสาธารณสุขศาสตร์นั้น ยังไม่มีการศึกษา โดยตรงมีเพียงงานวิจัย ของ อุดม คมพยัคฆ์ และคนอื่นๆ (2534) เรื่อง พฤติกรรมการใช้ ห้องสมุดคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ผลการวิจัยส่วนหนึ่งพบว่า การกำหนด หัวเรื่องของห้องสมุด ไม่รัดกุมดีพอ ทำให้ผู้ใช้ไม่เข้าใจ ข้อความที่ปรากฏในบัตรรายการ ส่วนงานวิจัยของต่างประเทศ เกี่ยวกับหัวเรื่องทางด้านสาธารณสุข Leibtag (1982) ศึกษา เรื่อง ระบบการปรับปรุงหัวเรื่องสำหรับห้องสมุดเฉพาะทางด้านสุขภาพประชากรแม่และเด็ก พบว่า หนังสือหัวเรื่องทางการแพทย์ ที่เหมาะสมคือ Medical Subject Headings เนื่องจากผู้ใช้เป็นผู้มีวิชาชีพแพทย์ จึงคุ้นเคยกับศัพท์เฉพาะทางด้านสุขภาพมากกว่า

ในการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทยแก่สิ่งพิมพ์ทางด้านสาธารณสุขศาสตร์จาก ประสพการณ์ ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้ปฏิบัติงานในห้องสมุด ทางด้านการแพทย์และสาธารณสุข และจากการสอบถามบรรณารักษ์ ที่เกี่ยวข้อง พบว่า บรรณารักษ์ประสบปัญหาต่าง ๆ ทั้งปัญหาด้านคู่มือการกำหนดหัวเรื่อง และวิธีการกำหนดหัวเรื่อง ตลอดจนไม่ทราบความต้องการของผู้ใช้ในการใช้ศัพท์ทางสาขาสาธารณสุขศาสตร์ เพื่อนำไปสู่การเข้าถึงสารสนเทศ อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับการใช้คู่มือในการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทย สาขาสาธารณสุขศาสตร์ วิธีการกำหนดหัวเรื่อง และปัญหาในการกำหนดหัวเรื่องของ บรรณารักษ์ ในสาขาสาธารณสุขศาสตร์ ตลอดจนศึกษาความต้องการใช้หัวเรื่องภาษาไทย ของนักวิชาการสาขาสาธารณสุขศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง การกำหนดหัวเรื่อง ภาษาไทยทางด้านสาธารณสุขศาสตร์ ให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของนักวิชาการ ในการใช้หัวเรื่องสาธารณสุขศาสตร์ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทย สาขาสาธารณสุขศาสตร์ ของห้องสมุดทางด้านสาธารณสุขศาสตร์ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ในด้านคู่มือที่ใช้ วิธีการกำหนดหัวเรื่องและปัญหาในการกำหนดหัวเรื่อง
2. รวบรวมและเปรียบเทียบหัวเรื่อง ที่ปรากฏในหนังสือคู่มือการให้หัวเรื่องภาษาไทย และหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้เอง ในห้องสมุดทางด้านสาธารณสุขศาสตร์ ในด้านประเภทของหัวเรื่อง และ ลักษณะทางภาษาที่ใช้
3. ศึกษาความต้องการใช้หัวเรื่องภาษาไทย ของนักวิชาการสาขาสาธารณสุขศาสตร์

สมมติฐาน

1. บรรณารักษ์ส่วนใหญ่เห็นว่าหัวเรื่องภาษาไทย ด้านสาธาณสุขศาสตร์ในหนังสือคู่มือมีจำนวนน้อย ไม่ทันสมัย และเป็นหัวเรื่องกว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง
2. หัวเรื่องภาษาไทยสาขาสาธาณสุขศาสตร์ ที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้ ในห้องสมุดมีจำนวนหัวเรื่องย่อย มากกว่าในหนังสือคู่มือ และส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นคำนามที่เป็นคำเดียว
3. นักวิชาการสาขาสาธาณสุขศาสตร์ ส่วนใหญ่ต้องการหัวเรื่องที่เฉพาะเจาะจงและมีลักษณะเป็นคำนาม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตสาขาสาธาณสุขศาสตร์ ที่ใช้ในการศึกษา จะครอบคลุมศาสตร์ในสาขาวิชาต่าง ๆ คือ พยาบาลสาธาณสุข ทันตสาธาณสุข อณามัยชนบท การบริหารงานสาธาณสุข โภชนวิทยา ระบาดวิทยา สุขากิบาลสิ่งแวดล้อม สุขศึกษา ชีวสถิติ ประชากรศาสตร์ สุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย พฤติกรรมศาสตร์ ปาราสิตวิทยา อาชีวอนามัย อณามัยครอบครัว ชันสูตรสาธาณสุข พื้นฐานสาธาณสุข วิศวกรรมสุขากิบาล และ จุลชีววิทยา
2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา การกำหนดหัวเรื่องภาษาไทย สาขาสาธาณสุขศาสตร์ คือ บรรณารักษ์ที่ทำหน้าที่วิเคราะห์เลขหมู่ และทำบัตรรายการ และบรรณารักษ์ที่ทำดรรชนีวารสาร จำนวน 10 คน ในห้องสมุดเฉพาะทางด้านสาธาณสุขศาสตร์ และห้องสมุดของสถาบันการศึกษา ที่มีการเรียนการสอนด้านสาธาณสุขศาสตร์ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 6 แห่ง ได้แก่

2.1 ห้องสมุดคณะสาธาณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล	2 คน
2.2 ห้องสมุดคณะสาธาณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา	1 คน
2.3 ห้องสมุดสถาบันพัฒนาการสาธาณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล	1 คน
2.4 สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น	2 คน
2.5 สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา	2 คน
2.6 สำนักบรรณสารสนเทศ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช	2 คน

ห้องสมุดที่มีบรรณารักษ์ แห่งละ 2 คน จะทำหน้าที่วิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการ 1 คน และทำบัตรดรรชนีวารสาร 1 คน ส่วนห้องสมุดที่มีบรรณารักษ์ แห่งละ 1 คน จะทำหน้าที่วิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการ และทำบัตรดรรชนีวารสารด้วย

3. หัวเรื่องภาษาไทยสาขาสาธารณสุขศาสตร์ ที่ปรากฏในแหล่งต่อไปนี้ ได้แก่

3.1 หัวเรื่องจากหนังสือคู่มือการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทย จำนวน 3 เล่ม ได้แก่

3.1.1 มหาวิทยาลัยมหิดล. สำนักหอสมุด. หัวเรื่องการแพทย์ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: สำนักหอสมุด, 2533.

3.1.2 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ห้องสมุดคณะแพทยศาสตร์.~ สทดรรชนีหัวเรื่องภาษาไทยทางการแพทย์. กรุงเทพฯ : ห้องสมุดคณะแพทยศาสตร์, 2529.

3.1.3 คณะอนุกรรมการกลุ่มวิเคราะห์เลขหมู่ และทำบัตรรายการห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา. หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คณะอนุกรรมการ, 2532.

3.2 หัวเรื่องจากบัตรเรื่อง และบัตรดรรชนีวารสาร ในห้องสมุดที่ ทำการสำรวจ 6 แห่ง ได้แก่

3.2.1 ห้องสมุดคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

3.2.2 ห้องสมุดคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

3.2.3 ห้องสมุดสถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล

3.2.4 สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

3.2.5 สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา

3.2.6 สำนักบรรณสารสนเทศ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

4. นักวิชาการสาธารณสุขศาสตร์ ซึ่งสังกัดภาควิชา / สาขาวิชาทางด้านสาธารณสุขศาสตร์ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 5 สถาบัน คือ

4.1 คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

4.2 คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

- 4.3 คณะสาธาณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- 4.4 สถาบันพัฒนาการสาธาณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล
- 4.5 สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

รวมจำนวนประชากรใน พ.ศ. 2539 มีจำนวน 195 คน ซึ่งผู้วิจัยได้นำมากำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย โดย กำหนดจำนวน ร้อยละ 75 ของประชากรในแต่ละสาขาวิชา และประชากรที่มีจำนวนน้อยกว่า 5 คน ให้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รวมได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 151 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ และเอกสารทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวกับขอบเขตเนื้อหาสาธาณสุขศาสตร์ และการกำหนดหัวเรื่อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. สํารวจและรวบรวมหัวเรื่อง ที่เกี่ยวกับด้านสาธาณสุขศาสตร์ ที่มีในคู่มือการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทย 3 เล่ม เพื่อศึกษาปริมาณหัวเรื่องที่เกี่ยวข้อง กับทางด้านสาธาณสุขศาสตร์
3. สํารวจและรวบรวมหัวเรื่อง ที่เกี่ยวกับด้านสาธาณสุขศาสตร์ จากบัตรเรื่อง และบัตรบรรณานุกรมวารสารที่ใช้ในห้องสมุด 6 แห่ง เพื่อศึกษาปริมาณหัวเรื่องที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้เองในห้องสมุด และเพื่อนำมาเปรียบเทียบ หัวเรื่องจากหนังสือคู่มือ และ หัวเรื่องจากบัตรรายการที่บรรณารักษ์กำหนดขึ้นใช้เอง
4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม

4.1 แบบสัมภาษณ์ เพื่อนำไปสัมภาษณ์ บรรณารักษ์จัดหมู่และทำบัตรรายการหนังสือและ บรรณารักษ์บรรณานุกรมวารสาร ภาษาไทยทางด้านสาธาณสุขศาสตร์ในห้องสมุดแต่ละแห่งประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

- 4.1.1 คู่มือที่ใช้ในการกำหนดหัวเรื่องในห้องสมุด
- 4.1.2 วิธีการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทยสาธาณสุขศาสตร์
- 4.1.3 ปัญหาในการกำหนดหัวเรื่อง และข้อเสนอแนะ

4.2 แบบสอบถาม เพื่อสอบถามความต้องการ ของนักวิชาการ ทางด้าน สาธารณสุขศาสตร์ ที่มีต่อหัวข้อเรื่องภาษาไทย ในสาขาสาธารณสุขศาสตร์ ประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ความต้องการหัวข้อเรื่องลักษณะต่างๆ ของนักวิชาการสาธารณสุข

4.2.2 ปัญหาในการใช้หัวข้อเรื่องภาษาไทย สาขาสาธารณสุขศาสตร์ และ ข้อเสนอแนะ

5. ทดสอบเครื่องมือที่ใช้ โดยนำแบบสัมภาษณ์ ไปทดสอบกับบรรณารักษ์ ที่ทำหน้าที่ วิเคราะห์เลขหมู่และทำบัตรรายการ และบรรณารักษ์ที่ทำบรรณานุกรม ที่ไม่ใช่กลุ่มประชากร ที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 5 คน ของ ห้องสมุดทางด้านการแพทย์ สังกัดมหาวิทยาลัยมหิดล ได้แก่ ห้องสมุดคณะแพทยศาสตร์ ห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ ห้องสมุดคณะเทคนิคการแพทย์ ห้องสมุดคณะพยาบาลศาสตร์ และสำนักหอสมุด และนำแบบสอบถามไปทดสอบกับนักวิชาการ ทางด้านสาธารณสุขศาสตร์ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน และนำแบบสัมภาษณ์ และ แบบสอบถาม มาปรับปรุงแก้ไข

6. เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ประชากร และแจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่าง

7. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ โดยใช้ค่าสถิติร้อยละ และค่าเฉลี่ย

8. สรุป อภิปราย และให้ข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่จะได้รับ

เพื่อเป็นแนวทาง ในการปรับปรุงการกำหนดหัวข้อเรื่องภาษาไทย ทางด้านสาธารณสุข- ศาสตร์เพื่อให้สอดคล้อง กับความต้องการใช้หัวข้อเรื่องของนักวิชาการ และได้รายการหัวข้อเรื่อง ภาษาไทยสาขาสาธารณสุขศาสตร์ที่เหมาะสม ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ ในห้องสมุดแห่ง อื่นได้

คำอธิบายศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

หัวข้อเรื่อง คือ คำ กลุ่มคำ หรือวลี ที่กำหนดขึ้นใช้อย่างมีหลักเกณฑ์ มีความสั้นกระชับรัด และสื่อความหมายได้ชัดเจน เกี่ยวกับสาระสำคัญของสารนิเทศ ทางด้านสาธารณสุขศาสตร์